

• Ἡ κιγκλιωτὴ θύρα ἠνοίγετο ἅμα τῷ κρότῳ τῆς ἀμάξης ὡς εἰ ἦτο ἐμφυχος.

Ἐκλείετο ὀπίσθεν τοῦ ὀχήματος, τότε δὲ ὁ Μάξιμος ἐξέλειπον ἐκ τοῦ κόσμου διὰ τινος ὥρας.

Συνωμιλῶν δὲ μετὰ πολλῆς περιπαθείας μετὰ τῆς ἐρωμένης του οὐδέποτε ἔφερε τὸν λόγον ἐπὶ τοῦ παρελθόντος αὐτῆς.

Ἀπέφευγε μετὰ πολλῆς δεξιότητος ὅ,τι ἠδύνατο νὰ ὑπομνήσῃ αὐτῇ τοὺς χρόνους ἐκείνους, οὓς ἤθελε ν' ἀπαλείψῃ ἐκ τοῦ βίου της.

Ἡ Γερμανὴ δὲν εἶχε λησμονήσει μὲν τὸν μετὰ τοῦ συζύγου της σύνδεσμον, ἀλλὰ μόλις ἐνεθυμῆτο αὐτόν, διότι ἐνόμιζεν ὅτι εἶχεν ἀποθάνει καὶ ἀνέζησεν ἐν ἐτέρᾳ ὑπερφυσικῇ ζωῇ, τόσῳ τὰ συμβαίνοντα αὐτῇ τῇ ἐφραίνοντο φαντασιώδη.

Ἐνίοτε ἀνεμιμνήσκετο τοῦ Ραβού, ἀλλ' ὡς ἐν ὄνειρῳ. Ἐν τούτοις δὲν ἐμίσει αὐτόν. Ἄπαγε.

Διατὶ ἄλλως τε νὰ μνησικακῇ κατὰ τοῦ εὐθύμου καὶ χαρίεντος ἐκείνου ἀνθρώπου, ὅστις τόσον γλυκὺς ἦν δι' αὐτήν;

Ἄν ἡ Γερμανὴ ἠδύνατο, θὰ τὸν καθίστα κοινωνὸν τῆς ἀπείρου εὐδαιμονίας της, ἥτις ὡς βροχὴ ἐπιπτεν ἐπὶ τῆς ξανθῆς αὐτῆς κεφαλῆς.

Ἡμέραν τινὰ μάλιστα ἐσκέφθη νὰ τῷ ἀποστείλῃ, ὡς μυστηριώδη ἀνάμνησιν, μέρος ἐκ τῶν χρημάτων, ἅτινα ὁ ἐραστής αὐτῆς ἔθετεν εἰς τὴν διάθεσίν της.

Τότε ἔστειλε μυστικῶς εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Γούψυ τὴν ἐμπειστευμένην αὐτῇ θλαμηπόλον, ἥς εἶχε κατακτήσει τὴν εἰλικρινῆ φιλίαν.

Ἡ ἀρχαία τροφὸς τοῦ βαρόνου ἐξεπλήρωσεν εὐφυῶς τὴν ἀποστολὴν της, ἀλλ' οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ μάθῃ παρὰ τοῦ κυρίου Βωκελέ, ὅστις ἠγνόει ποῦ εὕρισκετο ὁ Ραβού.

Ὁ Ραβού, ἄλλως τε, μετὰ φρίκης θ' ἀπέκρουε πᾶσαν προσφορὰν.

Ἡ Γερμανὴ λοιπὸν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ἀγαθὰς αὐτῆς προθέσεις.

[Ἐπεται συνέχεια].

TONY

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Καὶ τῷ ἐδείκνυε τὰ ὑπὸ τῆς πάχνης μεμαρμαμένα ἄνθη, ἅτινα ἐκρέμαντο ἀπὸ τῶν κλαδῶν των.

— "ὦ! ναί, εἶπεν ὁ Ἀδριανὸς ἀφρημένος, τὰ ἄνθη μίαν ἔχουσιν ἐποχὴν καὶ ἡ ζωὴ των παρέρχεται μὲ τὴν ἀπόροδον τῆς ἐποχῆς των!

— Ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔλθῃ ὁ χειμὼν, τότε δὲν θὰ ὑπάρχουν πλέον ἄνθη, τὰ ὁποῖα θὰ ἦναι τότε ὡς αὐτὰ. Θ' ἀποθάνουν καὶ αἱ χρυσαλλίδες μου, τὰ ἀγαπητὰ μου πετηνὰ θ' ἀποδιωχθοῦν ὑπὸ τοῦ ψύχους καὶ θὰ ὑπάγουν εἰς εὐηλίους τόπους, ἡμεῖς δὲ δὲν θὰ

ἠμπορῶμεν νὰ περιπατῶμεν ὑπὸ τὰς δένδροστοιχίας. Δὲν ἀγαπῶ τὸν χειμῶνα, Ἀδριανέ.

— Πλησίον σου, Χρυσαιγῇ, ὅλαι αἱ ἐποχαὶ τοῦ ἔτους εἶναι ὠραῖαι, πάντοτε δὲ ἀναπνέει τις τὰς εὐωδίας τοῦ ἔαρος.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐπροξένησαν πρὸς τὴν νεανίδα νέαν συγκίνησιν, διότι τὸ πρῶτον ὁ Ἀδριανὸς εἶδεν ὅτι αἱ παρειαὶ αὐτῆς ἐγένοντο ἐρυθραί.

Ἐπὶ στιγμὴν ἡ Χρυσαιγὴ διετέλεσε σκεπτομένη, ὡς εἰ μυστηριώδη ἤκουε φωνήν, εἶτα παρετήρησε τὸν μαρκήσιον μετ' ἀνεμηνεύτου ἐκφράσεως καὶ ἐμειδίασεν ἐπιχαρίτως.

Μετὰ λεπτὴν βροχὴν καταπεσοῦσαν τῇ πρωΐᾳ, ὁ οὐρανὸς ἐγένετο παλιν αἴθριος· ὁ ἀήρ δὲν ἦτο ψυχρὸς καὶ ἡ ἐσπέρα ἦν ὑπόθερμος, ὡς ἐν καιρῷ θέρους. Οἱ νέοι ἔμενον ἐν τῷ κήπῳ, καὶ ἐπειδὴ αἱ ὥραι παρήρχοντο ταχύτερον, ἢ ὅσον κατὰ τὰς προτέρας ἡμέρας, ἐφάνησαν ὅτι ἐξεπλάγησαν ἰδόντες ἐπελθοῦσαν τὴν νύκτα.

— Ἀπὸ τῶρα ἐνύκτωσεν! ὑπέλαβεν ἡ Χρυσαιγῇ. Ἄ! ἐμίκρυναν αἱ ἡμέραι.

— Ἀληθῶς, ἀπεκρίθη ὁ Ἀδριανός, πρέπει ν' ἀπέλθω.

— Ὅχι ἀκόμη.

— Ἦλθεν ἡ στιγμὴ τῆς ἀναχωρήσεώς μου.

— Ὅχι, ὅχι μείνε ἀκόμη.

— Τὸ θέλεις;

— Ναί.

Καὶ ἐπορεύθησαν νὰ καθήσωσιν ὑπὸ τὸ αἰγόκλημα παρὰ τὴν λεπτοκαρυάν, τὸ προτιμότερον μέρος τοῦ κήπου εἰς τὴν νεανίδα· ἐνῶ δὲ συνοιέλεγοντο, ἡ σκοτία περὶξ αὐτῶν ἠῤῥανεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον καὶ οὐδὲ τὸν βηματισμὸν ἵππου καὶ τὸν θόρυβον τῶν τροχῶν ἀμάξης ἤκουσαν.

Μετὰ μικρὸν ἐνόησεν ἡ Χρυσαιγὴ ὅτι ἡ ὑπηρετρία δὲν εὕρισκετο πλησίον αὐτῶν.

— Ποῦ εἶνε λοιπὸν ἡ Φραγκίσκη; ὑπέλαβεν.

— Βεβαίως μὲς ἀφῆκεν, εἶπεν ὁ Ἀδριανός. Ἡ νύξ ἐπῆλθε καὶ πρέπει ν' ἀναχωρήσῃ.

Ἡ Χρυσαιγὴ ἐστέναξεν.

— Ἀγαπητὴ Χρυσαιγῇ, ἐψιθύρισε.

Καὶ συνέθλιψεν αὐτὴν εἰς τοὺς βραχίονας αὐτοῦ. Ἡ κεφαλὴ τῆς νεανίδος ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ὤμου του· τὸ στήθος αὐτῆς συνεστάλη καὶ ἔτρεμε σύσσωμος· ἤκουε τοὺς παλμούς τῆς καρδίας της. Ὁ νέος ἔκυψεν ἐν' ἀσπασθῇ τὸ μέτωπον τῆς κόρης, ἡ Χρυσαιγὴ ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ χεῖλη αὐτῶν συνηντήθησαν.

— Χρυσαιγῇ, σὲ ἀγαπῶ, σὲ ἀγαπῶ! ἐψιθύρισε ὁ νέος.

Τότε ἐνεφανίσθη ἡ ἄφρων γυνὴ μὲ ὀφθαλμούς ἀπαστράπτοντας καὶ μὲ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη σπασμωδικόν.

Ὁ μαρκήσιος ἠγέρθη, ἡ δὲ ἄφρων ἔτεινε τὴν χεῖρα, διατάσσουσα αὐτὸν ν' ἀναχωρήσῃ. Ὁ νέος περιέβαλλε διὰ τοῦ βλέμματός τὴν Χρυσαιγὴν, ἥτις ἔμεινε καθημένη καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

— Φεύγεις; τῷ εἶπεν ἡ νεάνις.

— Ναί, ἀπεκρίθη ἐς αὐρίον.

Ἡ Χρυσαιγὴ ἠθέλησε νὰ τὸν συνοδεύσῃ κατὰ τὸ σῆμα, ἀλλ' ἡ ἄφρων ἠμπούεισεν αὐτήν, ὀραξαμένη τοῦ βραχίονός της βιαίως.

— Τί ἔχεις λοιπὸν, Φραγκίσκη; εἶπεν ἡ Χρυσαιγῇ.

Ἡ ἄφρων ἀφῆκε γρυλλισμὸν καὶ ἐζήτησε νὰ σύρῃ τὴν νέαν πρὸς τὴν οἰκίαν.

— Ἄφες με, ἄφες με! ἀνέκραξεν ἡ Χρυσαιγῇ.

Καὶ δι' ἀποτόμου κινήσεως διέφυγε τὰς χεῖράς της.

Ὁ μαρκήσιος ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν, ἥτις ἦτο ἀνοιχτή, μόλις ὅμως διέβη τὸν ὁδόν, στιβαρὰ χεῖρ τὸν ἤρπασεν ἐκ τοῦ ὤμου.

ΚΘ'.

Ἡ θύρα τοῦ κήπου.

Ὁ μαρκήσιος ἀφῆκε κραυγὴν ἐκπλήξεως καὶ τρόμου.

— Σιωπὴ! τῷ εἶπεν ὑπόκωφος φωνὴ εἰς τὸ οὖς.

Ἰδρὼς πολὺς περιέρρευσε ἐκ τοῦ μετώπου τοῦ νέου.

— Σοὶ ἀπαγορεύω νὰ ὁμιλήσῃς, ἐπανέλαβεν ἡ φωνή, ἄλλως...

Ὁ μαρκήσιος ἠσθάνθη τὸν σωλῆνα πολυκρότου ἐπὶ τοῦ στήθους, ἀλλὰ συνῆλθεν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως καὶ τοῦ τρόμου, διότι ἀνεγνώρισεν ὅτι ὁ ἀπειλὼν αὐτόν ἦτο ὁ πατήρ τῆς Χρυσαιγῆς.

— Νομίζω ὅτι δὲν θέλετε νὰ μὲ δολοφονήσετε; ἀνταπήντησε.

— Δὲν δολοφονοῦν ἀνάνδρον, εἶπεν ὁ γέρον, συντρίβουν τὴν κεφαλὴν του ὡς ἐρπετοῦ.

— Ὁμιλεῖτε τραχέως, κύριε, ἀνταπήντησεν ὁ νέος μετ' ἀξιοπρεπείας, ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον δὲν θὰ συνεχώρουν εἰς ἄλλον, δέχομαι παρὰ τοῦ πατρός τῆς δεσποινίδος Χρυσαιγῆς.

— Ἄ! μὲ γνωρίζεις;

— Δὲν σὰς γνωρίζω, κύριε, ἤξεύρω μόνον ὅτι εἶσθε ὁ κύριος ἐνταῦθα, ἀλλὰ δὲν ἔχετε ἀνάγκην νὰ μὲ κρατῆτε τοιουτοτρόπως, διότι δὲν σκέπτομαι νὰ φύγω, θέλω μάλιστα νὰ σὰς ἀποδείξω ὅτι δὲν εἶμαι ἀγενής· ἐάν θέλετε νὰ μ' ἐρωτήσετε, εἶμαι πρόθυμος νὰ σὰς ἀποκριθῶ.

Ὁ βραχίον τοῦ γέροντος κατέπεσεν, οὗτος δ' ἐπανάλαβε μετ' ὀλιγωτέρας παραφορᾶς:

— Διατὶ εἰσῆλθες ἐδῶ;

— Ἀπλὴ περιέργεια μὲ ὠδήγησε κατὰ πρῶτον ἐδῶ καὶ εἶτα ἄλλο αἶσθημα.

— Εἰς ἄγνωστος, ἐξερχόμενος κρυφίως οἰκίας τινὸς ἐν ὥρᾳ νυκτός, δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς κλέπτης.

— Ἡ ὡς ἐραστής, ἀνταπήντησεν ὁ νέος.

— Ἄ! τὸν ἄθλιον, τὸ ὁμολογεῖ, ἀνεφώνησεν ὁ πατήρ τῆς Χρυσαιγῆς, ὑπὸ νέας κατὰληθθεῖς παραφορᾶς.

— Δὲν πιστεύω ὅτι διέπραξα ἐγκλημα, εἶπεν ὁ Ἀδριανός.

— Εἶναι ἀτιμία νὰ μένῃ τις πλησίον κόρης ἀθώας καὶ ἀπροστατευτοῦ ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ πατρός αὐτῆς, μὲ τὴν προθεσιν νὰ τὴν ἐξαπατήσῃ. Εἶναι ἐγκλημα, ἐννοεῖς; εἶναι ἐγκλημα!

— Μοὶ ἀποδίδετε προθέσεις, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι ἰδικαὶ μοῦ, ἀπεκρίθη ζωηρῶς ὁ νέος. Ν' ἀπατήσω τὴν κόρην, ἐγώ; Ἄ! μὴ τὸ πιστεύετε, κύριε!

— Ἐὰν διέπραττες τὴν ἀτιμίαν αὐτὴν, θὰ μοὶ τὸ ἐπλήρυνες διὰ τῆς ζωῆς σου, εἰπεν ὁ γέρον μετὰ βραχνῆς φωνῆς.

— Τρέφω πρὸς τὴν δεσποινίδα Χρυσουγὴν βαθὺν σεβασμὸν, κύριε, ὀφείλω δὲ νὰ εἰπῶ πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆς τὴν ἀλήθειαν. Τὴν ἀγαπῶ!

— Ἀγαπᾷς τὴν κόρην μου;

— Ἐξ ὅλης μου καρδίας.

— Λοιπὸν δὲν θέλω, σοὶ ἀπαγορεύω νὰ τὴν ἀγαπᾷς!

Ὁ νέος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν ἐμποδίζουν ποταμὸν νὰ ἐκβάλλῃ τὰ ὕδατά του εἰς τὴν θάλασσαν, εἶπε τεθλιμμένος.

— Ἀλλὰ ποῖος δαίμων λοιπὸν σὲ ὥθησεν εἰς τὴν μέχρι τοῦδε ἡσυχον οἰκίαν μου; ἐπανελάθεν ὁ γέρον μετὰ τρεμούσης φωνῆς. Λοιπὸν, τί συμφέρον εἶχες νὰ διαταράξῃς τὴν εἰρήνην τοῦ ἀσύλου αὐτοῦ, νὰ καταστρέψῃς τὴν εὐδαιμονίαν μου καὶ τοῦ τέκνου μου;

— Οὔτε τὴν τιμὴν ὑμῶν οὔτε τῆς δεσποινίδος Χρυσουγῆς ἐβλάψα.

— Ἄ! τὸ νομίζεις;

— Ἀλλως τε δὲν ἐννοῶ πῶς θὰ κατέστρεφον τὴν εὐδαιμονίαν νεάνιδος, εἰς τὴν ὁποίαν προσέφερον τὴν ζωὴν μου.

— Δὲν ἐννοεῖς, δὲν δύνασαι νὰ ἐννοήσῃς, εἶπεν ὁ γέρον.

Μετὰ μικρὰν σιωπὴν ἐπανελάθεν ὑποκώφως:

— Ἀκουσὸν με, δὲν σὰς γνωρίζω, δέν...

— Δὲν κρύπτω τὸ ὄνομα μου, διέκοψε ζωηρῶς ὁ νέος.

— Δὲν σ' ἐρωτῶ διόλου τὸ ὄνομά σου, δὲν θέλω νὰ τὸ μάθω, ἀλλ' ἐνθυμῶ τοὺς λόγους μου. Σ' ἐμποδίζω νὰ ἐπανίδῃς τὴν κόρην μου. Δὲν εἰξεύρω ἀκόμη ποῖαν ἐντύπωσιν ἐπροξένησες εἰς τὴν καρδίαν της, ἀλλὰ πρέπει, ἀκούεις, πρέπει, θέλω νὰ τὴν λησμονήσῃς· δὲν πρέπει πλέον ποτὲ ν' ἀκούσῃ νὰ γίνεταί λόγος περὶ σοῦ. Πίστευσέ με, ἀπομακρύνθητι ταχέως ἀπὸ τὸν τόπον αὐτόν, διότι ἐὰν ποτε σὲ εὕρῃ νὰ περιφέρεσαι ἐξω τοῦ κήπου, εἶμαι ἱκανὸς νὰ σὲ φονεύσω.

Ὁ γέρον προσεπάθει νὰ περιστείλῃ τὴν ὀργὴν του· ἡ φωνὴ καὶ τὸ βλέμμα του ἦσαν ἀπειλητικά. Ἐν τῇ λάμπει τῶν ἀστέρων ὁ Ἀδριανὸς ἐβλεπε σπινθηροβολοῦντας τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ, ὁμοιάζοντας μὲ ἐξηγριωμένης τίγριδος.

— Δὲν δύνασθε νὰ τὸ ἀπαιτήσητε, ἀπεκρίθη ὁ μαρκήσιος. Νὰ λησμονήσω τὴν δεσποινίδα Χρυσουγὴν, νὰ μὴ τὴν ἐπανίδω, δὲν εἶναι δυνατόν. Μὴ τὸ πιστεύετε, κύριε, ἡ καρδία μου θὰ καταβάλλῃ τὴν θέλησίν μου καὶ θὰ μὲ φέρῃ ἐδῶ, θ' ἀψηφίσω τὸν θάνατον, μὲ τὸν ὁποῖον μὲ ἀπειλῆτε... Εἶσθε πατὴρ τῆς δεσποινίδος Χρυσουγῆς, ἀλλὰ προσέξατε τῇ προβῆτε πέραν τῶν δικαιωμάτων σας. Ἐνδέχεται ν' ἀπατήσῃ, κύριε, πιστεύοντες ὅτι ἐνεργεῖτε ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας τῆς θυγατρὸς σας· εἶσθε ἄρα γε βέβαιος ὅτι δὲν τῇ ἐτοιμάζετε ἀμετρον θλίψιν; Ἐπειδὴ δὲν μὲ γνωρίζετε, ὑποπτεύ-

σατε πρὸς στιγμὴν τὰς προθέσεις μου, ἀλλὰ θ' ἀπαλλαγῇτε τῆς προκαταλήψεώς σας. Σὰς παρακαλῶ, μὴ μὲ καταδικάσετε ἀμετακλήτως· ἐπιστρέψατέ μοι νὰ ἐπανεέλθω αὐρίον, διὰ νὰ σὰς δώσω πᾶσαν ἐξήγησιν, τὴν ὁποῖαν ἠθέλατε ἀπαιτήσῃ.

— Ἄ! ἐξαντλεῖς τὴν ὑπομονὴν μου! ἀνέκραξεν ὁ πατὴρ τῆς Χρυσουγῆς μετὰ φοβερᾶς ἐκ τῆς ὀργῆς φωνῆς· πῆγαινε, σοὶ λέγω! Ποτὲ δὲν θὰ ἐπανίδῃς τὴν κόρην μου, ποτέ, ποτέ!

Ἡ Χρυσουγὴ διαφυγοῦσα τῶν χειρῶν τῆς Φραγκίσκης ἔδραμε πρὸς τὴν θύραν, ἀλλ' ἔστη ἀποτόμως ἀκούσασα τὴν ὀργίλην φωνὴν τοῦ πατρὸς της. Ἐπτοημένη καὶ τρέμουσα σύσσωμος ἤκουεν, ἀντήχουν δὲ εἰς τὰ ὦτά της οἱ τελευταῖοι τοῦ γέροντος λόγοι ὡς πένθιμος κωδωνοκρουσία, καὶ εἰς τὸ ἄκουσμα αὐτῶν ἐνόμισεν ὅτι ἐδόχθη σφοδρὰν κατὰ τὸ στήθος πληγὴν. Οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας της ἔπαυσαν, ἐσκοτίσθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ της, ἀφῆκε πεπνιγμένην κραυγὴν, ἐκλονίσθη καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Ἡ κόρη μου, ἡ κόρη μου, ἀνεφώνησεν ὁ γέρον ὁρμήσας ἐντὸς τοῦ κήπου.

Ὁ Ἀδριανὸς ἠκολούθησεν αὐτόν· ἤκουσε καὶ αὐτὸς τὴν φωνὴν τῆς Χρυσουγῆς.

Ὀλίγον μακρὰν τῆς θύρας ὁ πατὴρ εὐρέθη ἀπέναντι τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ, κειμένης ἐκταδὴν ἀναισθητοῦ ἐν μέσῳ τῆς δένδροστοιχίας· ἐρρίσθη δ' ἐπ' αὐτῆς ἀψήσας ἀλγεινὴν κραυγὴν καὶ λαβὼν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν ἀνήγειρε καὶ τὴν ἔθλιψε θερμῶς, μετὰ παραφορᾶς δὲ καὶ ἀπελπισίας ἐκόλλα τὰ τρέμοντα χεῖλη του ἐπὶ τῶν παρειῶν, τοῦ μετώπου καὶ τῆς κόμης τῆς θυγατρὸς του.

Ἡ ἄφωνος, γονυπετής, ἔχυνε θερμὰ δάκρυα καὶ κατησπάζετο τὰς χεῖρας τῆς ἀναισθητοῦ νεάνιδος ὡς ἐκράτει.

Ὁ μαρκήσιος στηριζόμενος ἐπὶ δένδρου καὶ κύπτων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους οὔτε νὰ ὁμιλήσῃ οὔτε νὰ προχωρήσῃ ἐτόλμα, παρητῆρει μόνον ἐν βαθεῖα θλίψει τὴν πρὸ ὀφθαλμῶν λυπηρὰν σκηνήν.

— Κόρη μου, παιδί μου, ἔλεγεν ὁ γέρον δακρυρροῶν, σύνελθε! Ἐγὼ εἶμαι, ὁ πατὴρ σου, ὁ ὁποῖος σὲ ἔχει εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ σὲ θλίβει εἰς τὴν καρδίαν του... ὦ! σὲ ἱκετεύω, ἀγαπητέ μου ἄγγελε, ἄνοιξον τοὺς ὀφθαλμούς σου, ἀκουσον τῆς φωνῆς μου, ἀποκρίθητι εἰς τὸν πατέρα σου! Δὲν ἔχεις πλέον τίποτε νὰ φοβῆσαι, εἶμαι πλησίον σου διὰ νὰ σὲ προστατεύσω, διὰ νὰ σὲ ὑπερασπίσω... Ἄ! ἡ κόρη μου δὲν μὲ ἀκούει πλέον, οἱ ὀφθαλμοὶ της μένουν κλειστοί, ἡ καρδία της δὲν πάλλει, εἶναι ψυχρά, παγωμένη... Ἄλλ' ἀπέθανε λοιπὸν, ἀπέθανε! Δυστυχία μου!...

Ἐρρίψε περὶ ἑαυτὸν παράφρονος βλέμμα, ὅπερ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ μαρκησίου.

— Ἀκόμη ἐδῶ! ἀνεφώνησε μετὰ φοβερᾶς φωνῆς, φύγε, ἄθλιε! Μένεις τάχα ἐδῶ διὰ νὰ παρατηρῇς τὸ θῆμά σου, διὰ νὰ σκώπτῃς τὴν λύπην μου; φύγε λοιπὸν, φύγε!

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἀδριανὸς ἔμενεν ἀκίνητος, φανιζόμενος ὅτι δὲν ἤκουσεν, ὁ ἀτυχὴς πατὴρ ἔβαλε κραυγὴν παραφόρου ὀργῆς, εἶτα ὠρ-

θώθη καὶ μὲ βλέμμα ἀπαστράπτον ἐφώρμυσε κατὰ τοῦ νέου.

Αἶφνης ὅμως νέον πρόσωπον, ὅπερ μέχρι τοῦδε δὲν ἐφάνετο, ἔνεκα τῆς ἐπικρατούσης σκοτίας, ἐξώρμησε καὶ παρενέβη μεταξὺ τοῦ μαρκησίου καὶ τοῦ πατρὸς τῆς Χρυσουγῆς.

— Σταθῆτε, εἶπε μετ' ἐπιτακτικῆς φωνῆς, διατὶ ἐξοργίζεσαι τόσον; Πραχύνθητι... Ἄφες τὸν νέον καὶ φρόντισε περὶ τῆς κόρης σου.

— Μοὶ τὴν ἐφόνευσεν, ἴσως. Ἄ! ἐὰν ἀποθάνῃ, θὰ ἐκδικήσω τὸν θάνατόν της.

— Πρὸ παντός σκέψου νὰ τὴν σώσῃς.

Εἶτα ὁ ἄγνωστος, στραφεὶς πρὸς τὸν Ἀδριανόν:

— Ἐπειδὴ, εἶπεν, ἐνδέχεται νὰ ἐπροξένησατε ἀνεπανόρθωτον δυστύχημα, δὲν πρέπει νὰ μείνετε ἐνώπιον τοῦ ἀτυχοῦς καὶ ἐξοργισμένου πατρὸς... ἀπομακρυνθῆτε.

Ὁ νέος ἐστέναξεν.

— Σὰς ὀρκίζομαι, κύριε, ὅτι δὲν ἔπραξα τίποτε, ὥστε νὰ μὲ τύπτῃ ἡ συνείδησις, ἀπεκρίθη, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἐγενόμην ἐνοχος, τὸ ἔπραξα ἐν ἀγνοίᾳ μου.

— Σὰς πιστεύω, ἀλλὰ δὲν θὰ κατερθώσετε νὰ τὸ ἐννοήσῃ ὁ πατὴρ τῆς δεσποινίδος Χρυσουγῆς.

— Θὰ φύγω, κύριε, ἀλλὰ πρῶτον θὰ σὰς εἰπῶ τίς εἶμαι.

— Περιττόν, διότι σὰς γνωρίζω.

— Μὲ γνωρίζετε;

— Ναί, εἶσθε ὁ μαρκήσιος Ἀδριανὸς Βερβεῖν.

Ὁ νέος ἐποίησε κίνημα ἐκπλήξεως καὶ ἐζήτην ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν πρὸς αὐτὸν συνδιαλεγόμενον ὡς ἐκ τῆς σκοτίας ὅμως δὲν ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καλυπτόμενον ἐτι ὑπὸ τοῦ πλατυγύρου μαλακοῦ αὐτοῦ πύλου.

Ἡρέμα ὁ ἄγνωστος ὤθησε τὸν Ἀδριανὸν ἐκτὸς τοῦ κήπου.

— Κύριε μαρκήσιε, τῷ εἶπε, μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς δώσω μίαν συμβουλὴν;

— Εἶπατε, κύριε.

— Μὴ ἐπιστρέψετε ποτὲ εἰς Κορδελιέρην.

— Ποτέ;

— Ναί, διότι δὲν σὰς ἠπέλιπεν εἰς μάτην ὁ πατὴρ τῆς Χρυσουγῆς· δὲν σκέπτεται ἐκεῖνος ὡς οἱ λοιποὶ, καὶ τοῦτο ἔνεκα λόγων, τοὺς ὁποῖους δὲν θὰ σὰς φανερῶσω, ἀλλὰ πιστεύσατέ με θὰ εὐρεθῆτε εἰς κίνδυνον, ἐναντιούμενος εἰς τὰ σχέδιά του, εἰς τὰς ἰδέας του.

— Ὡστε μοὶ ἀρνεῖται καὶ τὸ δικαίωμα νὰ ζητῶ πληροφορίας περὶ τῆς ὑγείας τῆς δεσποινίδος Χρυσουγῆς;

— Ἐλπίζω ὅτι ἡ ὑγεία της δὲν θὰ διακινδυνεύσῃ· ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κατετρόμαξε τὸν πατέρα της εἶναι ἀπλὴ λιποθυμία, ὡς ἐκ τῆς σφοδρᾶς συγκινήσεως.

— Τὸ πιστεύω, κύριε. Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν δὲν θὰ μοὶ ἐπιτραπῇ νὰ τὴν ἐπανίδω;

— Δὲν δύναμαι νὰ σὰς ἀποκριθῶ, ἀγνοῶ τί θὰ συμβῇ εἰς τὸ μέλλον.

— Ἄ! τὸ αἰσθάνομαι ἐκ τῆς συντριβῆς τῆς καρδίας μου, τετέλεσται, δὲν θὰ τὴν ἐπανίδω πλέον, δὲν θ' ἀκούσω πλέον νὰ γίνεταί λόγος περὶ αὐτῆς!

— Ἴσως.
— Κύριε, μοὶ δίδετε ἐλπίδας.
— Τὴν ἀγαπᾶτε λοιπὸν πράγματι;
— ὦ! ναί, τὴν ἀγαπῶ, ἀπεκρίθη ὁ Ἀδριανὸς συγκεκινημένος.

— Καὶ θὰ τὴν ἐλαμβάνετε ὡς σύζυγον;
— Ναί, κύριε.
— Πολὺ παράδοξον.
— Διὰ τί;

— Διότι φέρετε μέγα ὄνομα, διότι ἔχετε λαμπρὰν περιουσίαν καὶ διότι μὴ γνωρίζοντες ποσῶς εἰς ὅποιον κόσμον ἀνήκει ὁ πατὴρ τῆς Χρυσσαυγῆς, ἀγνοεῖτε ἂν ἡ κόρη αὐτῆς εἴναι ἀνταξία τοῦ ὀνόματος, τὸ ὅποιον θέλετε νὰ τῇ δώσετε, καὶ ἂν δὲν ὑπάρχῃ μετὰ αὐτῆς καὶ ὡμῶν μεγάλη ἀπόστασις.

— Πράγματι, κύριε, τὰ ἀγνοῶ, ἀλλ' ἵσταμαι ὑπεράνω προλήψεων, τὰς ὁποίας ἀπὸ μακροῦ κατεδίδασκεν ὁ ὀρθὸς λόγος· ἡ λογικὴ ὑποβιβάζει τὰ αἰσθήματα, ἀλλ' ἡ καρδιά μου συμφωνεῖ μετὰ τοῦ λογικοῦ μου. Ἀγαπῶ τὴν δεσποινίδα Χρυσσαυγὴν καὶ τὴν ἀγαπῶ ἐξ ὅλης καρδίας, καὶ ἂν ἐπιθυμῶ νὰ τῇ ἀφιερῶ τὴν ζωὴν μου, τὸ πρᾶττον διότι, ἀφοῦ ἀνεδέχθην νὰ τὴν καταστήσω εὐτυχῇ, εἶμαι συνάμα βέβαιος ὅτι ἐκκαθαλίξω καὶ τὴν εὐδαιμονίαν μου. Δύνασθε νὰ τὸ εἴπητε εἰς τὸν πατέρα τῆς, κύριε.

— Καλῶς, ὑπόσχομαι νὰ συνηγορήσω ὑπὲρ ὡμῶν.

— ὦ! εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ! Ἀλλὰ πῶς θὰ ἡδυνάμην νὰ μάθω;

— Ἐὰν ὑπάρχῃ λόγος, εἰς καταλλήλον στιγμήν ἢ θὰ σὰς γράψῃ ἢ θὰ σὰς ἐπισκερθῶ.

— Βασίζομαι μετὰ πεποιθήσεως εἰς τοὺς λόγους σας.

— Ναί, περιμένετε. Ἀλλὰ μὴ προβῆτε εἰς ἀπερίσκεπτα διαβήματα, τὰ ὁποῖα δυνατὸν νὰ μὴ ἐγκρίνῃ ὁ πατὴρ τῆς δεσποινίδος Χρυσσαυγῆς· μέχρι νέας διαταγῆς ὀφείλετε νὰ ὑποχωρήσητε εἰς τὴν θέλησίν του. Δὲν ἔχω πλέον τίποτε νὰ σὰς εἴπω, καλὴν ἐντάμωσιν!

Ὁ ἄγνωστος εἰσῆλθεν εἰς τὸν κήπον κλείσας τὴν θύραν.

Ἀνθρωπινὴ τότε σκιὰ ἐξῆλθε τῆς συστάδος τῶν πτελεῶν, καὶ ἐνῶ ὁ μαρκήσιος ἀπεμακρύνετο ἡρέμα, τὸ ἕτερον πρόσωπον ἔσπευσε πρὸς τὸ Σαμπινὲλ καὶ ἐγένετο ἄφαντον ἐν τῇ σκοτίᾳ τῆς νυκτός.

Ἦτο ὁ ὑποκόμης Σανζάκ, ὅστις παρέστη ἄόρατος ἀκροατὴς τῶν πρὸ τῆς θύρας τοῦ κήπου γενομένων σκηνῶν.

Ἐνῶ ὁ ἄγνωστος ἀπέπεμπε τὸν Ἀδριανόν, ὃν ὑπερήσπισεν ἀπὸ τῆς ὀργῆς τοῦ πατρὸς τῆς Χρυσσαυγῆς, οὗτος ἐπλησίασε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, ἧς ἡ κεφαλὴ ἀνεπαύετο ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς Φραγκίσκης καὶ ἐγείρας αὐτὴν διὰ τῶν στιβαρῶν αὐτοῦ βραχιόνων, ἐκόμισε, προπορευομένης τῆς ἀφώνου, τὸ πολύτιμον φορτίον εἰς τὴν οἰκίαν καὶ κατέθηκεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς αἰθούσης.

Ἡ Φραγκίσκη ἤναψεν ἀμέσως λυχνίαν καὶ κηρία, εἴτα δέ, ὑπακούσασα ταχέως εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου αὐτῆς, τῷ ἐκόμισε πολλὰ φιαλίδια περιέχοντα διάφορα φάρμακα. Τότε ὁ ἀτυχὴς πατὴρ στεναῶν συνάμα ὑποκώφως ἔσπευσε νὰ περιποιηθῇ τὴν

θυγατέρα του, ὅπως ἀνακαλέσῃ αὐτὴν εἰς τὴν ζωὴν. Τῇ εἶδε νὰ εἰσπνεύσῃ ἅλατα καὶ προσέτριβεν ἡρέμα τὸ πρόσωπον αὐτῆς καὶ τοὺς κροτάφους.

Τὸ πρόσωπον τῆς νεάνιδος ἔλαβεν ὠχρότητα νεκροῦ.

— Θεέ μου! ἔλεγεν ὁ γέρον, καταβληθεὶς ὑπὸ τῆς ὀδύνης, λάβε τὴν ζωὴν μου, ἀλλ' ἄφες τὴν κόρην μου νὰ ζήσῃ... αὐτὴν μόνην ἔχω εἰς τὸν κόσμον, ἂν μοῦ τὴν ἀφαιρέσῃς, τότε θ' ἀποθάνω καὶ ἐγώ.

Μετὰ τινα ὥμως λεπτὰ ἡ νεάνις ἐστέναν ἄσθενῶς καὶ χροιά ρόδου ἐκάλυψεν ὀλίγον τὰς παρειὰς αὐτῆς.

Ὁ πατὴρ ἀφῆκε κραυγὴν χαρᾶς, τὸ δὲ βλέμμα αὐτοῦ ἀπήστραψεν. Ἡ ἄφρων ἔπесε γονυκλινὴς ἐνούσα τὰς χεῖρας.

Τότε ὁ ἄγνωστος, ὅστις προφανῶς ἦτο φίλος τοῦ πατρὸς τῆς Χρυσσαυγῆς, εἰσῆλθεν ἄθροῦτως εἰς τὴν αἶθουσαν, προχωρήσας δ' ἡρέμα προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς νεάνιδος, ὅπερ ἐφώτιζε ζωηρῶς τὸ φέγγος τῆς λυχνίας.

Ἡ Χρυσσαυγὴ εἶχεν ἀνοιξοὶ τοὺς ὀφθαλμούς, τὰ δὲ χεῖλη αὐτῆς ἤρχισαν νὰ χρωματίζονται.

Ὁ ἄγνωστος θυμωθεὶς ἀφῆκε κραυγὴν θυμωσμοῦ. Πρῶτον ἤδη εἰσῆρχετο εἰς Κορδελιέρην καὶ πρῶτην ἐπίσης φορὰν ἔβλεπε τὴν Χρυσσαυγὴν.

Ὁ πατὴρ ἐστράφη πρὸς αὐτὸν καὶ προσέβλεψε διὰ βλέμματος ἐκφραστικοῦ, τὸ ὁποῖον ἐσήμαινε:

— Δὲν εἶναι ὠραία ἡ κόρη μου; δὲν εἶναι ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ καταβάς;

Ἀλλ' ἐπανελθὼν ταχέως πρὸς τὴν προσφιλεῖ αὐτοῦ κόρην, τὴν ἡσπασθη ἐπὶ τοῦ μετώπου, λέγων μετὰ φωνῆς ἡδίας καὶ τρυφεράς:

— Χρυσσαυγὴ, ἀγαπητὴ Χρυσσαυγὴ, ἐγώ εἰμαι, μὲ ἀναγνωρίζεις;

Ἡ νεάνις ἀνηγέρθη ὀλίγον, ὁ δὲ πατὴρ αὐτῆς τὴν ἐβοήθησε νὰ καθῆται ἐπὶ τῆς κλίνης. Τότε ἔθηκε πολλάκις τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἀφῆκε ἑλαφρὸν στεναγμὸν καὶ ἔρριψε περὶ αὐτὴν κρύφια βλέμματα. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐζήτουν τι, τὸν Ἀδριανὸν ἀναμφιβόλως, μὴ βλέπουσα δ' αὐτὸν ἀφῆκε νέον στεναγμὸν.

— Ἀγαπητὴ μου, ἐγώ εἰμαι, ἐπανελάβεν ὁ πατὴρ, μήπως δὲν μὲ ἀναγνωρίζεις;

— Ναί, ἀπεκρίθη μετ' ἄσθενους φωνῆς, σὰς ἀναγνωρίζω.

— Μήπως πάσχεις;

— Ναί.

— Καὶ ποῦ πάσχεις;

— Ἐδῶ, εἶπε, στηρίζασα τὴν χεῖρά ἐπὶ τῆς καρδίας.

— Δὲν εἶναι τίποτε, θὰ σὲ θεραπεύσω.

— Ἐνὸμιζον ὅτι θ' ἀπέθνησκον, ὡς τὰ ὠραία ἄνθη τοῦ κήπου.

Ὁ πατὴρ τῆς ἀνεσκήρτησεν.

— Ὅχι, ὄχι, ἀνταπῆνθησε ζωηρῶς, ἡσύχασε, δὲν θ' ἀποθάνῃς.

— Ναί, εἶπεν, οἶονεὶ ὁμιλοῦσα πρὸς αὐτὴν, θέλω νὰ ζήσω.

Αἰφνης οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐμεγεθύνθησαν καὶ προσηλώθησαν ἐπὶ τοῦ φίλου τοῦ πατρὸς τῆς, ὃν δὲν εἶχεν εἰσέτι παρατηρήσει

ἀλλ' ἀμέσως ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐφίθυρε λυπηρῶς:

— Δὲν εἶναι ἐκεῖνος!

Ὁ πατὴρ ἐνόησε, καὶ τὸ βλέμμα αὐτοῦ ἐξήστραψε.

— Αὐτὸ ἐφοβούμην περισσότερον, εἶπεν εἰς τὸ εὖς τοῦ φίλου αὐτοῦ, ἐκεῖνον σκέπτεται, ἐκεῖνον ζητοῦν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς· δι' αὐτὴν δὲν εἶμαι πλέον τίποτε· ὁ ἄθλιος, μοῦ ἔκλειψε τὴν καρδίαν τοῦ τέκνου μου!

— Σὲ ἀκούει, πρόσεχε!

Ὁ πατὴρ ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν, εἴτα πλησιάσας πρὸς τὴν κόρην αὐτοῦ,

— Χρυσσαυγὴ, τῇ εἶπεν, ὁ κύριος αὐτὸς εἶναι ἄριστος φίλος μου, καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ σὲ ἴδῃ καὶ νὰ σὲ γνωρίσῃ καὶ ἦλθε νὰ μείνῃ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας μαζί μας.

Ἡ νεάνις ἔτεινε τὴν ἀβρὰν αὐτῆς χεῖρα τῷ ξένῳ.

— Χαίρω πολὺ, εἶπεν.

Ἀφοῦ ἐπὶ στιγμήν ἔμεινε σύννους, ἐπανελάβε:

— Πατέρ μου, ἐνθυμήθην. Ἐθύμωσες, διὰ τί;

— Ἀλλά... ἐψέλλισεν.

— Ἄ! μ' ἔβλαψες πολὺ.

Ὁ ἀτυχὴς ἐγένετο κάτωχρος.

— Ἀλλὰ σὲ ἀγαπῶ, ἀγαπητὴ μου, σὲ λατρεύω! ἀνεφώνησεν.

Βεβιασμένον μειδίαμα ἠνθισεν ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς κόρης.

— Αἱ χρυσαλλίδες ἔχουν πτερὰ, εἶπε μετ' ἄσθενους φωνῆς, πετώσιν, ἀλλ' ἐπιστρέφουν πάντοτε διὰ νὰ εἴπουν καλημέρα εἰς τὰ ὠραῖα ἄνθη τοῦ κήπου. Πατέρα, ἐξηκολούθησε μετὰ δυνατωτέρως φωνῆς, θὰ ἐπανέλθῃ καὶ ὁ Ἀδριανός;

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐφθασαν μέχρι τῆς καρδίας τοῦ γέροντος, οὕτινος ἡ κεφαλὴ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ στήθους, ἔμεινε δὲ σιωπηλός.

— Δὲν εἶναι κακός, ἐξηκολούθησεν ἡ Χρυσσαυγὴ. Ἐστενωχωρούμην, ἤμην περίλπου, καὶ αὐτὸς ἦλθε καὶ μ' ἐπαρηγόρησε. Μοὶ εἶπε πολλὰ ὠραῖα πράγματα, καὶ ἐνῶ τὸν ἤκουα, ἡσθάνομην χαρὰν καὶ ἡ καρδιά μου ἐπαλλεν ἡρέμα· ἐνόμιζον ὅτι ἀκούω ἄσματα καὶ ἐντὸς τῆς κεφαλῆς μου ὑπῆρχε τι, τὸ ὁποῖον δὲν δύναμαι νὰ ἐξηγήσω. Ἐπειτα δὲ ἐν τῷ μέσῳ μεγάλου φωτός, τὸ ὁποῖον μ' ἐφώτιζεν, ἔβλεπον πολλὰ πράγματα ἄγνωστα εἰς ἐμέ. Ὅταν ἐκράτει τὴν χεῖρά μου ἡσθάνομην, ἀγνοῶ καὶ ἐγώ, ποῖαν χαρὰν καὶ ἐλογιζόμην εὐτυχίης. Τότε μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἡ φωνὴ τοῦ μ' ἔδουκάλιζε, καὶ ἂν δὲν προετίμων νὰ ὁμιλῶ καὶ νὰ τὸν ἀκούω, θ' ἀπεκοιμώμην ἡδέως, μὲ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

Ὁ πατὴρ ἤγειρεν ἀποτόμως τὴν κεφαλὴν ἐκ τῆς συστολῆς τῶν χαρακτηριστικῶν αὐτοῦ ἔβλεπέ τις ὅτι ἐπάσχε δεινῶς.

— Χρυσσαυγὴ, σὲ παρακαλῶ, σιώπα, σιώπα, εἶπε μετὰ συντετριμμένης φωνῆς.

— Διὰ τί; ὑπέλαβε, προβλέψασα αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως. Ὅσάκις ἐπιστρέφεις ἐκ τοῦ ταξιδίου σου μ' ἐρωτᾷς καὶ θέλεις νὰ μάθῃς τί ἔκαμα. Λοιπὸν, ἀπόψε δὲν περιμένω νὰ μ' ἐρωτήσῃς. Ἀκουσε· εἶπα τοῦ Ἀδριανοῦ ὅτι θὰ ἦτο φίλος μου, ἀδελφός μου καὶ ὅτι θὰ τὸν ἀγαπῶ ὅσον καὶ σέ...

— Ω! Ω! υπέλαβεν ὁ γέρον.

— Βλέπεις, προτιμῶ νὰ συνομιλῶ μετὰ τοῦ Ἀδριανοῦ παρὰ μὲ τὰ πτηνὰ, τὰ ρόδα, καὶ τὰς χρυσαλλίδας, τὰ ὁποῖα δὲν δύναται νὰ μοὶ ἀπαντήσουν.

— Ἀ! ἐψιθύρισε ὁ πατήρ, ἡ εἰς αὐτὴν μένη συνεπλήρωσε τὸ ἔργον τῆς.

Ὁ ξένος ἤκουε μετ' ἐκπλήξεως, ἔριπτε δ' ἐκάστοτε ἐπὶ τοῦ φίλου αὐτοῦ βλέμμα οἴκτου.

— Εἶναι ἡλίθιος, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν λυπηρῶς· εἶναι ἡλίθιος.

— Πατέρα, ἐπανελάθεν ἡ Χρυσανγή· ἤκουσα ὅσα εἶπες πρὸς τὸν Ἀδριανόν... Τὸν ἐδίωξας!

— Λοιπὸν ναί, τὸν ἐδίωξα! ἀπεκρίθη ἀγρίως.

— Ἐνόμισες ὅτι ἦτο κακός, ἀπατήτης ὁμως...

— Εἶναι ἄθλιος!

— Εἶναι φίλος μου, ἀδελφός μου, ἀνταπήντησεν ἀνορθωθείσα. Πάτερ, θὰ ἐπανεέλθῃ ὁ Ἀδριανός;

Ὁ ἄγνωστος ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ πατρὸς καὶ ἡμπόδιζε τὴν λέξιν ποτέ, σπένδοντας ν' ἀπαντήσῃ αὐτός:

— Ναί, θὰ ἐπανεέλθῃ.

— Ἀ! τὸ ἤξευρα, ἀνέκραξε περιχαρὴς ἡ Χρυσανγή.

— Τί εἶπες; ἐπανελάθεν ὁ γέρον, ἀποταθείς πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ.

— Ὅτι ὡς ἐκ τῆς σκοτοδίνης καὶ τῆς μέχρι ζηλοτυπίας ἀγάπης σου πρὸς τὴν θυγατέρα σου, δὲν ἠθέλησας σύ νὰ εἶπῃς.

— Κύριε, ἠρώτησεν ἡ Χρυσανγή, πότε θὰ ἐπανεέλθῃ;

— Τὴν ἀνοιξίν, ὅταν ἀνθίσουν τὰ ρόδα καὶ ἐπανεέλθουν εἰς τὸν κήπον αἱ χρυσαλλίδες.

— Ὅτ' ἐπεὶ τὸν περιμένω, εἶπεν.

Εἴτα προσέθηκε γοερώς:

— Ὁ χειμὼν θὰ ἦναι μακρὸς ἐφέτος.

Καὶ κατεκλίθη πάλιν ἀναπαύσασα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου.

— Πατέρα, θὰ κοιμηθῶ, ἐψιθύρισε.

Καὶ ἐκλείσθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς.

— Ἀτυχὴς κόρη! ἐσκέφθη ὁ ἄγνωστος.

Καὶ ὑψώσας τὴν κεφαλὴν προσέειπεν:

— Ὑπέστη σφοδρὰν συγκίνησιν, ὥς τὴν ἀπῆλθον ν' ἀναπαυθῇ.

Α'

Τὸ κακὸν ἐν σπέρματι.

Εἶπωμεν ἀνωτέρω ὅτι ὁ ὑποκόμης Σανζάκ διηυθύνετο ἐν τάχει πρὸς τὸ Σαμπινέλ. Ἐκ τῆς ἐπαύλειος Σιρκούρ ἀπῆλθε χωρὶς νὰ φανερώσῃ πού μετέβαινε, γνωρίζοντες ὅμως ὅτι ὁ Γάστων Δελιμάνς ἐμάντευσε ὅτι ἀνεζήτησε τὸν Ἀδριανόν. Καὶ ὄντως, μὴ βλέπων ὁ Σανζάκ ἐπανερχόμενον τὸν μαρκήσιον μετὰ προσδοκίαν τριῶν ἡμερῶν, ἐξήντησε τὴν ὑπομονὴν του καὶ ἐξῆλθε πρὸς ἀνευρεσιν τοῦ νέου, γνωρίζων δὲ τὸν ριψοκίνδυνον χαρακτῆρα τοῦ μαρκησίου καὶ πεπεισμένος ὅτι ἀπέναντι οὐδενὸς ὠπισθοχώρει πρὸς ἐξίχνισιν τοῦ μυστηρίου τῆς Κορδελιέρης, ἐσκέφθη:

— Ὅτ' ἐπὶ τὸν εὖρω εἰς Σαμπινέλ ἢ παρὰ τὴν μεμονωμένην οἰκίαν.

Μετ' οὗ πολὺ θὰ μάθωμεν τὸ ἐλαττήριον ὅπερ ὤθει τὸν ὑποκόμητα νὰ ἐνεργήσῃ καὶ θὰ μάθωμεν ἐπίσης διατί κατὰ τὰς σκηνάς, ὥς διηγήθημεν, δὲν ἐπλησίασε πρὸς τὸν μαρκήσιον νὰ ἐπανεέλθῃ μετ' αὐτοῦ εἰς Σαμπινέλ. Εἶπωμεν ὅμως πρῶτον τῷ ἀναγνώστη τίνος ἔνεκεν μεταβλῶν αἵφνης ὁ ὑποκόμης γνώμην ἐπανεῆλθεν εἰς Σιρκούρ.

Ἐλαβε καὶ αὐτός, ὡς οἱ σύντροφοί του, ἐν τῷ σταθμῷ τοῦ σιδηροδρόμου εἰσιτῆριον πρῶτης θέσεως καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν ἐπιβατῶν. Σχεδὸν ὁμως ἀμέσως ἐφθάνεν ὑπάλληλος γνωστοποιῶν αὐτοῖς ὅτι ἡ ἐκ Βελφόρ ἀναμενόμενη ἀμαξοστοιχία θὰ ἐβραδύνει ἐν Σωμόν κατὰ ὡδεκα λεπτά καὶ ὅτι ἐπομένως θὰ ἐφθάνει μετὰ εἴκοσι λεπτά.

— Ἐχομεν καιρὸν νὰ κκπίνσωμεν ἐν σιγάρον, εἶπεν ὁ Σαρμὲλ ἐξαγαγὼν τὴν σιγαροθήκην του, ἣν ἔτεινε τοῖς συντρόφοις αὐτοῦ.

Καὶ ἐξῆλθεν τῆς αἰθούσης.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἀγοραία ἀμαξία εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ σταθμοῦ καὶ ἔστη ὑπὸ τὸ γείσωμα. Ἐν αὐτῇ εὕρισκετο ἀνὴρ, ὑψηλοῦ ἀναστήματος, σεβαρὸς καὶ εὐγενής, ὡς ἐφαίνετο ἐκ τοῦ ἥθους· εἶχε μακρὰν πολιὰν κόμην, μακρὸν πώγωνα ἐπίσης πολὺν· ἐφαίνετο περίπου ἐξηκοντοῦτης.

Ὁ ὑποκόμης Σανζάκ ἔρριπεν ἀδιάφορον βλέμμα ἐπὶ τοῦ ταξιδιώτου, ἀμέσως ὁμως προσέβλεπεν αὐτὸν ἡ ἐκφρασις τοῦ βλέμματος καὶ τῆς φυσιογνωμίας· τὰ βλέμματα αὐτοῦ ἔμειναν προσηλωμένα ἐπὶ τοῦ γέροντος. Αἵφνης ἀνεσκιρτήσεν.

— Αὐτὸς εἶναι! ἐψιθύρισε, δὲν ἀπατῶμαι, δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀπατῶμαι, ναί, αὐτὸς εἶναι, αὐτὸς εἶναι!

Καὶ σύντομος, παραδόξως δὲ μειδιῶν ἐξηκολούθησεν:

— Ἀ! ὦ! ἐγήρασε περισσότερον ἀπὸ ἐμέ· τὸν γνωρίζω μὲ ὅλην τὴν γενεαῶν, ἥτις κρύπτει καθ' ὅλοκληρίαν τὸ πρόσωπόν του καὶ τὸ βλέμμα του, μὲ ὅλον τὸ σεβαρὸν καὶ ὑπεροπτικὸν αὐτοῦ ἦθος...

Ὁ ταξιδιώτης κατήλθε τῆς ἀμαξίας χωρὶς τὸ παραπαν νὰ ἐνοήσῃ ὅτι παρετήρησεν αὐτὸν ὁ Σανζάκ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ἀμαξήλατου, ὅστις ἐκόμιζε τὸν ὁδοπορικὸν αὐτοῦ σάκκον.

— Ποῦ πηγαίνει; πόθεν ἔρχεται; εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ ὑποκόμης. ὦ! πρέπει νὰ τὸ μάθω.

Τὰ χεῖλη αὐτοῦ συνεστάλησαν καὶ τὸ βλέμμα του ἀπῆστραψεν ἐμφαίνον μίσος.

[Ἐπεταί συνέχεια.]

Π.

Ο ΑΠΑΓΧΟΝΙΣΘΕΙΣ

Διήγημα ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (υἱοῦ).

[Τέλος]

Τὴν ἐπομένην περὶ τὰ χαράγματα δύο φύλακες τοῦ ἄρχοντος ἦλθον εἰς τὴν πλα-

τείαν, νὰ καταβιβάσωσιν ἐκ τῆς ἀγγώνης τὸ πτώμα τοῦ ἀπαγχονισθέντος καὶ λάβωσι τὴν πανοπλίαν τοῦ κυρίου των, ἀλλ' εὐρέθησαν πρὸ γεγονότος, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδύναντο νὰ ἐξηγήσωσι, τούτῃστι τὸ ἱκρίωμα καὶ τὸ σχοινίον ἦσαν εἰς τὴν θέσιν των, ὁ ἀπαγχονισθεὶς ὅμως εἶχε δραπετεύσῃ.

Οἱ φύλακες ἔτριψαν τοὺς ὀφθαλμοὺς νομίζοντες, ὅτι ἔβλεπον ὄνειρον, ἀλλὰ πράγματι δὲν ὑπῆρχεν οὔτε ὁ ἀπαγχονισθεὶς, οὔτε ἡ πανοπλία. Καὶ τὸ περίεργον, τὸ σχοινίον οὔτε εἶχε κοπῇ, οὔτε εἶχε λυθῇ, ἀλλ' ἦτο ἀκριβῶς εἰς τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν εἶχε πρὶν κρεμάσσειν τὸν κατὰδικον.

Ἀνήγγειλαν ἀμέσως τὸ παράδοξον τοῦτο γεγονὸς εἰς τὸν ἄρχοντα τῆς Πιρόχης. Δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ πιστεύσῃ καὶ ἐπορεύθη ὁ ἱδιός, νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς ἀληθείας. Ἦτο τὸσον ἰσχυρὸς ἄρχων, ὥστε ἐνόμιζεν, ὅτι ὁ κρεμασθεὶς θὰ ἐπανευρίσκετο· ἀλλ' εἶδεν ἐκπληκτος ὅτι εἶδον οἱ φύλακες του.

Τί ἀπέγεινεν ὁ ἀποθανὼν κατὰδικος; Διότι ὁ ἀπαγχονισθεὶς ἀπέθανεν τῷ ὄντι τὴν προτεραίαν πρὸ τῶν ὁμμάτων ὁλοκληροῦ τοῦ χωρίου. Ἄλλος κλέπτης ἐπωφελήθη τῆς νυκτός καὶ ἔκλεψε τὴν πανοπλίαν ἧτις ἐκάλυπτε τὸ σῶμα τοῦ συναδέλφου του;

Ἰσως· ἀλλὰ λαμβάνων τὴν πανοπλίαν θὰ ἄφηνε χωρὶς ἄλλο τὸ σῶμα, τὸ ὁποῖον δὲν τοῦ ἐχρησίμευεν εἰς τίποτε.

Φίλοι ἢ συγγενεῖς τοῦ κατὰδικου ἠθέλησαν νὰ τὸν ἐνταφιάσωσι χριστιανικῶς.

Οὐδόλως ἀπίθανον τοῦτο, ἐὰν ὁ ἀπαγχονισθεὶς εἶχε φίλους ἢ συγγενεῖς καὶ ἐὰν οἱ ἀνθρώποι οὗτοι, οἵτινες ἔσχον αἰσθήματα τὸσον εὐλαβῇ, ἐλάβανον τὸ πτώμα καὶ ἄφηνον τὴν πανοπλίαν, ἧτις δὲν ἦτο ἰδική του.

Οὔτε τὸ δεύτερον τοῦτο δὲν ἦτο πισυτόν. Τί ἔπρεπε λοιπὸν νὰ πιστεύσωσιν;

Ὁ ἄρχων τῆς Πιρόχης ἠγανάκτει διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς πανοπλίας του καὶ ὑπεσχέθη ἀμοιβὴν δέκα χρυσῶν νομισμάτων εἰς ἐκεῖνον, ὅστις θὰ ἀνεκάλυπτε τὸ καταφύγιον τοῦ ἀπαγχονισθέντος.

Διηρεύνησαν τὰς οἰκίας, ἀλλὰ δὲν ἀνεκάλυψαν τίποτε.

Οὐδεὶς παρουσιάσθη.

Προσεκαλεσαν σοφὸν τινα ἐκ τῆς πόλεως Ρέννης καὶ τῷ ἔθηκαν ταύτην τὴν ἐρώτησιν:

— Μὲ ποῖον τρόπον δύναται ὁ ἀπαγχονισθεὶς νὰ ἐκφυγῇ ἐκ τοῦ σχοινίος, τὸ ὁποῖον τὸν κρατεῖ εἰς τὸν ἀέρα ἐκ τοῦ λαίμου;

Ὁ σοφὸς ἐζήτησεν, νὰ σκευθῇ, προθεσμίαν ὁκτῶ ἡμερῶν, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν ὁποίων ἀπῆντησεν:

— Δὲν δύναται κατ' οὐδέναν τρόπον.

Τότε τῷ ἔθηκαν τὴν δευτέραν ταύτην ἐρώτησιν:

— Κλέπτης μὴ κατορθώσας νὰ κλέψῃ ζῶν καὶ καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, διότι ἐπεχείρησε κλοπὴν, δύναται νὰ κλέψῃ μετὰ τὸν θάνατόν του;

Ὁ σοφός, χωρὶς νὰ διστάσῃ, ἀπῆντησε:

— Δύναται.

Τὸν ἠρώτησαν πῶς ἦτο δυνατόν νὰ συμβῇ τοῦτο, ἀλλὰ δὲν ἔδωκε καμμίαν ἀπόκρισιν. Ἦτο, καθὼς βλέπετε, ὁ μεγάλτερος φιλόσοφος τῆς ἐποχῆς.